

Tegen de instelling van het Duitse burgerlijke bestuur als zodanig werd (men wist dat men onder scherpe controle stond) in geen enkel blad geprotesteerd; de afschuw die velen voelden jegens 'Oostenrijks verrader' Seyss-Inquart kwam nergens tot uiting; ook een grondige analyse van de toespraak (waarbij men de twijfelachtige waarde van Duitse beloften had kunnen onderstrepen) ontbrak. Maar vooral kan het feit dat zoveel bladen impliciet of expliciet Seyss-Inquarts overtuiging van de onvermijdelijkheid van een Duitse overwinning bleken te delen, deze niet anders dan tevreden en hoopvol gestemd hebben.

Hitler gaf hem bij zijn ambtsaanvaarding nog een politiek geschenk mee: na de Noorse liet hij nu de Nederlandse krijgsgevangenen vrij. Dat maakte hij bekend in een aan generaal Christiansen gerichte brief¹ die in de eerste dagen van juni in de Nederlandse pers verscheen. 'De culturele en morele stand van het met het Duitse stamverwante Nederlandse volk' werd er hogelijk in geprezen en wij kunnen ons niet anders voorstellen dan dat Hitler vertrouwde, met zijn gebaar een belangrijke bijdrage geleverd te hebben tot het welslagen van de politieke missie die hij niet aan een von Falkenhausen maar uitdrukkelijk aan Seyss-Inquart toevertrouwd had.

¹ *Eng.*, dl. VIII b, p. 36.